

Sygn. akt III CNP 1/16

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku R. D.
przy uczestnictwie W. D.
o stwierdzenie nabycia spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 marca 2016 r.,
na skutek skargi wnioskodawcy
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego
z dnia 8 grudnia 2014 r.,

- 1) odrzuca skargę;**
- 2) zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki postępowania kwotę 5400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawca wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 8 grudnia 2014 r. stwierdzającego, że spadek po C. D. nabyli wprost na podstawie testamentu własnoręcznego z dnia 31 marca 2010 r: uczestniczka postępowania- żona spadkodawcy i wnioskodawca- syn spadkodawcy, każde z nich po połowie.

Jako uzasadnienie wystąpienia wyjątkowego wypadku pozwalającego na wniesienie skargi od prawomocnego orzeczenia sądu pierwszej instancji wnioskodawca wskazał, że niezgodność z prawem zaskarżonego orzeczenia wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego oraz konstytucyjnych praw człowieka takich jak prawo własności i prawo dziedziczenia oraz wyjaśnił, że nie zaskarżył postanowienia Sądu pierwszej instancji z uwagi na jego treść ogłoszoną w dniu 8 grudnia 2014 r., wskazującą, iż skarżący nabył spadek na podstawie testamentu oraz błędną informację uzyskaną od ówczesnego pełnomocnika, że stwierdzenie nabycia spadku nastąpiło zgodnie z wolą jego ojca C. D., tj. w całości na rzecz skarżącego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 2 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia - co do zasady dopuszczalna jedynie od orzeczenia sądu drugiej instancji (art. 424¹ § 1 k.p.c.) - w wyjątkowych wypadkach może być wniesiona także od prawomocnego orzeczenia sądu pierwszej instancji. W takiej sytuacji skarżący powinien wykazać, że występuje wyjątkowy wypadek w rozumieniu tego przepisu (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.).

Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy pojęcie „wypadek wyjątkowy” odnosi się zarówno do przyczyn niezgodności z prawem orzeczenia, jak i do powodów nie skorzystania przez stronę z możliwości zaskarżenia orzeczenia sądu pierwszej instancji (porównaj między innymi postanowienia z dnia 2 lutego 2006 r. I CNP 4/06, OSNC 2006/6/113 oraz z dnia 29 listopada 2006 r. II CNP 85/06, nie publ.).

Zarzucając, że doszło do naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela skarżący powinien nie tylko ściśle określić, jakie - jego zdaniem - konkretne

zasady, wolności lub prawa zostały naruszone, lecz także wyjaśnić na czym naruszenie to polegało oraz przedstawić szczegółową argumentację jurystyczną mającą wykazać, że do takiego naruszenia rzeczywiście doszło (porównaj między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2007 r. IV CNP 56/07, nie publ.).

Wnioskodawca nie wykazał tych okoliczności, poprzestając jedynie na ogólnym stwierdzeniu, że zaskarżone postanowienie narusza prawo własności i prawo dziedziczenia.

Nie wykazał też, że z wyjątkowych powodów nie mógł skorzystać z wniesienia apelacji od zaskarżonego postanowienia Sądu pierwszej instancji. W świetle jednolitego stanowiska Sądu Najwyższego, wyjątkowe powody nieskorzystania z możliwości zaskarżenia orzeczenia sądu pierwszej instancji to okoliczności obiektywne, niezależne od strony, takie jak np. katastrofa, klęska żywiołowa, ciężka choroba strony, czy uzyskanie błędnej informacji od pracownika sądu co do sposobu i terminu zaskarżenia (porównaj między innymi wskazane wyżej postanowienie z dnia 2 lutego 2006 r. I CNP 4/06).

Okolicznością wyjątkową, w rozumieniu art. 424¹ § 2 k.p.c. nie jest okoliczność spowodowana przez pełnomocnika procesowego strony, za którego działania, zaniechania i błędy ponosi odpowiedzialność procesową strona. W szczególności wadliwa informacja o treści orzeczenia przekazana stronie przez pełnomocnika, nie jest okolicznością wyłączającą winę strony w uchybieniu czynności procesowej (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2008 r. I CZ 2008 r. i z dnia 21 lipca 2011 r. V CZ 52/11, nie publ.). Nie może być więc uznana za wyjątkową okoliczność usprawiedliwiającą niewniesienie przez stronę apelacji od orzeczenia sądu pierwszej instancji.

Stwierdzając zatem, że skarżący nie wykazał występowania wyjątkowego wypadku przewidzianego w art. 424¹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 2 k.p.c. odrzucił skargę.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c.

kc

